

นิราศ มหรณพ

ผลงานเรื่องใหม่จากผู้เขียน

กาหลมหรทึก

เจ้าของรางวัลนวนิยายยอดเยี่ยมนายอินทร์อะวอร์ด

ปราปต์

เสียงสังหาร คนประหลาด โศกนาฏกรรม

- อารัมภบท -

วันศุกร์ แรมหนึ่งค่ำเดือนห้า ปีมะเส็ง

อุปราคาเหนือคู้ฟ้าเริ่มปรากฏตั้งแต่หนึ่งนาฬิกาสี่นาที อาทิตย์
ทอดแสงผ่านโลก อุบัติเงาบังหมองคล้ำเหนือดวงจันทร์จนสังเกตเห็นเงา
ที่สองห้าสิบสี่นาที ต่อมาดวงกลมเริ่มแหวก

สามนาฬิกาเจ็ดนาที ยังอยู่ในกลุ่มดาวหญิงสาว มีดาวเสาร์ลอยสูง
เหนือขึ้นมาห้าองศา และห่างจากดาวรวงข้าวประมาณสิบสององศา โคเม
รตติกาถูกควาสะกลืนลึกสุด ก่อนจบลันเมื่อตีสามยี่สิบเอ็ดนาที ณ ราศี
ตุล สิบเอ็ดองศา สี่สิบสี่ลิปดา เสวยฤกษ์ที่สิบห้าสวาทินักษัตร เทวีฤกษ์
ตรียางค์พิษครุฑ จากนั้นใช้เวลาอีกกว่าสองชั่วโมงจึงจะโคจรพ้นเงามัว

ชายชราในชุดขาวผู้มีเส้นผมอ่อนบางสีเงินยวงพินิจสิ่งซึ่งตนบันทึกได้
การเกิดคราสมักก่ออิทธิพลด้านการเปลี่ยนแปลงยิ่งใหญ่ วันแรงชนิดนี้ต้อง
เสี่ยงงานมงคลตั้งแต่หน้าเจ็ดวันและหลังอีกเจ็ดวัน การคำนวณทางโหรา
ศาสตร์ช่วยให้คาดการณ์ล่วงหน้าได้แม่นยำ กระนั้นท่านโหราพิ่งประจักษ์
อาเพศที่จะเกิดภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับจากนี้มิใช่แค่ภัยร้าย

มันคือหายนะ

ยี่สิบเจ็ดนาฬิกา ฮอนด้าแจ๊ซ รุ่นเอสวี สีขาว ออกจาก
 พัทยาใต้สู่เส้นสุขุมวิทแล้วตัดเข้าสู่ขาภิบาล ๗ พุ่งทะยานขึ้นทางเหนือต่อไป
 บนถนนสาย ๓๑๔๔ ชายคอเคเซียเป็นเจ้าของเคราเรือ จมูกเป็นสันแฉก
 ชนชาติกรีก และดวงตาสีอ่อนซึ่งเริ่มเชื่อมเพราะฤทธิ์น้ำเมา เช้ามันมา
 ในราคาราวเจ็ดร้อยบาทต่อวัน ราคาดุ่ยอ่อมเยา เพราะมันกำลังจะพาเขา
 ขึ้นสวรรค์

มือใหญ่หมุนเปลี่ยนคลื่นข่าวที่กำลังรายงานเรื่องการชุมนุมของกลุ่ม
 ต่อต้านรัฐบาล เพลงฮิพฮ็อพลั่นแทน หญิงสาวบนเบาะซ้ายสายตามองจ้อง
 ผิวนวลร่างเล็ก รูปลักษณะซึ่งหลอกชายต่างชาติให้เข้าใจว่าหล่อนยังเด็ก
 เร้าใจได้พอๆ กับนัยน์ตาพรวระยับ ริมฝีปากอ้ม เรียวขาประดับขนอ่อน
 ดกยาวที่หล่อนย้อมน้ำตาลกลืนไปกับสีผิว นิ้วมือชุกช่นเลื้อยคลำในจุดที่
 ความต้องการกำลังพุดได้ถูกจ้องหวะ การพยายามควบคุมรถให้อยู่บนถนน
 พร้อมๆ กับบังคับกล่อมเนื้อบางส่วนมิให้แตกพล่านเสียเชิงชายนั่น ผสาน
 เป็นความตื่นเต้นเหนือจินตนาการ

“อา...ฮันนี่...” ด้วยฤทธิ์ปรารถนากระคนแรงลมจากหน้าต่างที่เปิดค้าง
 เสียงกระเส้าควางลั่น เจ้าของเสียงหัวเราะชอบใจ คำว่ามีบางชิ้นจุ่มพิตพอด
 ใหญ่ “...ไอค่านท์สแตนด์เอนี้มอร์!”

อีกไกลกว่าจะถึงจุดหมายที่ฝ่ายหญิงแนะนำ คนขับตัดสินใจหยุดรถ

ริมถนน เลี้ยวจากวัดสันติภักดีสองข้างทางยังรกด้วยดงไม้ กระเทียมเบรก
ไม่ทันสนธิ ชายต่างชาติหันมาตะปบคนข้าง เจ้าหล่อนอุทานเล็กน้อย เหมือน
จงใจใส่จรีตปลุกกำหนดอีกฝ่ายเสียมากกว่า ไม่รอช้า คนถูกปลุกสนอง
ด้วยการตะโบมทั้งมือและหน้าลงอกอ้อม

มิน่า ไอ้ห่ามिनอสถึงตะลี้ตะลานอยากมาเมืองไทยนัก ครั้งนี้ถ้า
ไม่เพราะมันถูกพวก *ซูร์เตนาซีของนาส*^๑ สอยหน้าแข่งด้วยลูกตะกั่ว มันก็คง
ตัดหน้ามาขึ้นสวรรค์คนเดียวอีกจนได้ คิดแล้วยังเสียดาย เขากะเวลาไว้
สิ้นเกินไป สวรรค์ในเมืองไทยไม่ได้มีแค่พญา พຸ່ງนี้-๕ พฤษภาคม-
เวลาสิบสี่นาฬิกา เจรจาแลกเปลี่ยนสินค้าเรียบร้อยแล้ว เขาก็ต้องรีบชิงจากแดน
ชวานทอง ป้องกันไม่ให้จุกไวของไอ้พวกอินเตอร์โพล^๒ ตามกลืนเจอ

อา...หอมชื่นเหมือนกลิ่นน้ำทะเลกลางแดดจัด อาการคะเวยอูบซ่าน
ครั้นเขาระตุกเลื้อยในตวันน้อยทั้ง ชายต่างชาติน้ำลายแทบหก ก็มลงอีกครั้ง
คราวนี้เข็ดฟันจนต้องกัดยออดถันเสียจมเขี้ยว สาวไทยแหกปากกลืน ดันเจ้า
หัวทอง แต่มันไม่ยอมปล่อย เธอจึงถวายบ้องหูให้หนึ่งที

ไม่มีใครกล้าทำแบบนี้ แต่เน็เป็นลีลัน หนุ่มตาน้ำข้าวเวยขึ้นเชื่องช้า
หน้าแดงจัดเพราะโทสะและระคะ มือใหญ่สะบัดใส่แก้มฝ่ายหญิงติดๆ กัน
สามที ตามด้วยกรงนิ้วแข็งดุจคีมเหล็กคว่ำหมับที่ต้นคอ เจ้าหล่อนดินร่ำ
เสียงพรุสวาทไม่เป็นภาษา ดนตรีกระหึ่มเคล้าเสียงหัวเราะดุจคำรามของชาย
จากดินแดนเทพนิยาย น่าเสียดาย แต่เขาไม่ใช่เทพ

ชายหนุ่มยื่นหน้าเข้ามาใกล้ ลูกนัยน์ตาวามวับ จังหวะเดียวกับเหยื่อ
ในกำมือน่าจะเริ่มหายใจไม่ถนัด การกริตรี่องจิ้งจางลง เหลือเพียงปากอ้า
พะงาบ...

^๑ กองกำลังตำรวจปารีส

^๒ Interpol (International Criminal Police Organization): ตำรวจสากล

ในดงไม้หนาลึกจากถนนเข้ามาเกือบกิโลเมตร แม้กินพื้นที่กว่าสามร้อย ยี่สิบสี่ตารางเมตร ก็ยังยากจะมีใครสังเกตเห็น หากมองจากด้านบนลงมา จะพบสิ่งประดิษฐ์หน้าตาประหลาดนี้มีแผ่นผังละม้ายซึ่งของวงกลม ขนาดใหญ่เท่ากันสี่วง วางเรียงกันแบบจัตุรัส เป็นส่วนหนึ่งของเครื่องมือ ตรวจจับและรายงานสัญญาณผิดปกติไปยังสถานีจัดเก็บข้อมูลที่อยู่ไม่ไกลนัก การตรวจวิเคราะห์จะระบุได้ว่าแหล่งกำเนิดความผิดปกติดังกล่าวคืออะไร แผ่นดินไหว ภูเขาไฟระเบิด เครื่องบินเจ็ทขนาดใหญ่ หรือกระทั่งการทดลอง อาวุธนิวเคลียร์

ภายนอก สถานีดังกล่าวดูละม้ายโกดังหลังย่อม ต่อเมื่อเปิดเข้าไป จะพบว่าออกแบบทันสมัย สะอาดสะอ้าน นอกจากกลุ่มคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก โต๊ะทำงาน ชั้นเก็บของ ชั้นส่วนอะไหล่ ตลอดจนอุปกรณ์รูปเหลี่ยมล้วน โยงระยางด้วยสายไฟ ภายในยังแบ่งไว้สำหรับห้องรับแขกและแพนทรีอัน อุดมด้วยอาหาร คนในสถานีสามารถอยู่สบายๆโดยไม่ต้องออกไปไหน อย่างน้อยหนึ่งสัปดาห์

ชายอเมริกันวัยสี่สิบเอ็ด สูงใหญ่ ลงพุง และมีแว่นกรอบกระเป๋ เป็น อวัยยะขึ้นที่สามสิบสาม ดร.แฮร์รีสัน วอร์เดน คือผู้ควบคุมสถานี พวกเขา คนไทยมักเข้าใจว่านักวิทยาศาสตร์ต้องใส่แว่นชุดกาวน์ แท้จริงเขาชอบเชืต ลายตาราง กับรังนกเงสแล็คส์ดำด้วยสายรัดหนังมากกว่า ผิวหยาบแดงจัด เพราะคลื่นความร้อนของประเทศไทยแก้อย่างไรก็ไม่หาย ทั้งที่ใช้เวลาอยู่ที่นี่ นานปีจนสื่อสารด้วยภาษาท้องถิ่นคล่องแล้ว

“แน่ใจนะว่าคุณไม่อยากจะผมไปส่ง”

“ฉันมีรถเหมือนกันนะคะ” ผู้ช่วยคนสนิทยิ้มขัน มงกุฎคือนามของ หญิงสาวผมสั้น มาดทะมัดทะแมง แถมฉลาดเป็นกรด ผิวขาวส่งเสริม เครื่องหน้าโดยไม่ต้องอาศัยเครื่องประทีน คิ้วคมเหนือดวงตากกลมโต

เข้ากับจุมูกโด่งแหลมอย่างคนเชื้อสายผสม ริมฝีปากบางละม้ายเผยอหยัน
น้อยๆ ยิ่งดูเฉียว เธอคือสาวสมัยและหนุ่มน้อยในร่างเดียว เป็นคนที่มีเสน่ห์
ทางเพศทั้งกับผู้ชายและผู้หญิง

“ไปด้วยกันประหยัดน้ำมัน”

“แต่ส่งฉันแล้วคุณต้องย้อนไปอีกทาง แบบนั้นผลาญน้ำมันยิ่งกว่า
แล้วเมียคุณก็อาจจะมั่วได้”

เหมือนทุกที สตรีอายุน้อยกว่าเขานับสิบปีผู้นี้ไม่เคยยอมเป็นรอง
เธอหัวนแสนส์ ให้ทำ ทว่าไม่ง่าย ไซ้แต่กับเขาที่เป็นเจ้านาย ดร.วอร์เดน
รู้ว่ามิชยาหลายต่อหลายคนที่ผ่านเข้ามาแล้วต้องผิดหวังกลับไป ผู้หญิง
คือปริศนาที่วิทยาศาสตร์ไม่อาจไข และผู้หญิงอย่างมังกูอยู่บนบันไดชั้น
ยอดๆ รวากับเธอมีความสุขเพียงเพราะได้รู้ว่าตัวเองมีค่าเกินกว่าชายใดจะ
จับต้อง

อย่างไรก็ดี คนลือกันว่าเธอมีคนหาเลี้ยงอยู่แล้ว ไม่น่าแปลกใจ
ถ้าชายผู้พูดคือพวกองุ่นเปรี้ยว แต่คิดอีกทีก็มีเหตุผล เฉพาะเงินเดือน
นักวิทยาศาสตร์ที่ต้องหักค่านทุนการศึกษาปริญญาโท ไม่น่าพอออกกรรไกร
คันที่เธอพูดถึง

ในที่สุดคนอาสาเป็นฝ่ายยกไหล่ ยิ้มแยม “ซียูทิมอร์โร่”

“ฝันดีค่ะ” แคเธอส่งจูบ หนุ่มใหญ่ก็แทบหัวใจวาย

ประตูห้องปิดตามหลังเขา ทิ้งไว้เพียงหญิงสาวผู้หม่นแก้อีกกลับมา
พร้อมรอยยิ้มสບใจ

ไม่ต้องรีบ เพราะกะออกไปหลังรถเจ้านายลับตา ทว่าแก้ไม่ได้กับนิสัย
ใจร้อนและไร้ความเป็นกุลสตรี มังกูเก็บสัมภาระบนโต๊ะด้วยวิธีโกยลง
กระเป๋าทื่อ ไม่ใช่แฟชั่นแบบผู้หญิงส่วนใหญ่ชอบใช้ หากเป็นกระเป๋
สะพายข้างหนังกลับดูดิบเหมือนผู้ชายเดินป่า จังหวะที่เงยขึ้น หน้าจอ
คอมพิวเตอร์ไม่ไกลก็เกิดลิ่งผิดปกติ

โปรแกรมเออาร์เอส-จีไอทูล-พีเอ็มซีซี มีแถบด้านบนแสดงเวลา
ด้านซ้ายแนวตั้งระบุช่วงการกระจัด บัดนี้เส้นตรงแนวนอนกลางจ่อจู่ๆปรากฏ
คลื่นขยับประริก

เกือบสี่ทุ่ม ตลาดประมงท่าเรือพลีกำลังจะวาย นักท่องเที่ยวกระทั้ง พ่อค้าแม่ค้าบางตาลงมาก พวกที่เหลือกำลังเก็บแพงขายอาหารทะเล เร่งเวลากลับไปพักหลังจากวันเสาร์อันยาวนาน เศษซากความสำราญซึ่งกระจายอยู่ในรูปขยะทั้งบนโต๊ะและที่พื้นไม่ได้รับความสนใจ

เช่นเดียวกับเธอคนนั้น ที่ไม่ต่างไปจากขยะอีกชิ้นแขวนค้ำบนราวซีเมนต์ ขอบเขตระหว่างบนบกและท้องน้ำ เธอเป็นผู้หญิงร่างเล็ก ส่วนสูงไม่เกินร้อยหกสิบห้า ทรวดทรงไร้โค้งเว้าในที่เช็ดเทาผ้าเรยอนกับกางเกงขาสั้นสีน้ำตาลอ่อนยิ่งทำให้ดูเหมือนเด็ก ทำนั่งห่อไหล่ห้อยเท้าออกไปด้านนอก หอดสายตาสู่เงื่อนน้ำว่างไกลสะท้อนความรู้สึกสิ้นหวัง เหมือนคนแบกทุกข์ไว้ทนบ่า ไม่มีน้ำตา แต่ความเศร้าแผ่ซ่าน

“ราคาญ พวกไม่กล้าตัดสินใจ!” เสียงหัวดั่งขึ้นข้างหลัง ถ้าเจ้าของร่างสะดุ้ง มันก็น้อยมากจนแทบไม่อาจสังเกต

“อยากโดดก็โดดเลย จะรอให้ใครมาห้าม!”

จบคำ ไม่ทันหันไป หญิงสาวรู้สึกถึงแรงผลักจากมือหนา ร่างน้อยลอยลงพื้นน้ำ เสียงตูมสนั่นครั้นผิวน้ำแหวกกระจาย ชาวตลาดใกล้ๆหันมาหัวเราะ แต่เสียงหัวเราะสะดุดเพราะคนถูกผลักที่กำลังตะกายอยู่กลางน้ำตะโกน

“ช่วยด้วย! ฉันว่ายน้ำไม่เป็น!”

คนผลึกซึ่งยืนกอดดอกยี่นหน้าลงไปมองแต่แรกหน้าถอดสี พ่อค้า
แจกลอนที่อยู่ใกล้สะกิด “ช่วยแล้ว ผู้หญิงคนนั้นว่ายน้ำไม่เป็น!”

“ได้ยืนแล้วนะ!”

วินาทีต่อมา ร่างบึกบึนกระโจนตาม ใช้เวลานานกว่าที่ควร เพราะ
คนตกไปรายแรกยึดค้ำว่าเป็นพัลวัน แต่ที่สุดเซียงก็สามารถอุ้มร่างน้อย
ปากเปียกเหมือนละลายน้ำได้ขึ้นมากองบนพื้น

เปลือกตาเปิด ขนตายาวเกาะพรวดด้วยหยดน้ำกระพือขึ้น ดวงตา
กลมโตคงเลื่อนลอยก่อนหยิลงเพราะแสงจ้าจากหลอดไฟ หญิงสาวรู้สึกถึง
แรงกดตรงช่วงอกจนรู้สึกเจ็บ จากนั้นบางอย่างเคลื่อนมาบังลำแสงเป็น
เงาดำ ลมอุ่นๆ สัมผัสผิวแก้มด้านข้าง ความอ่อนนุ่มและบนริมฝีปาก
ต่อเมื่อมันส่งต่อลมหายใจอบอุ่นผ่านเข้ามา คนตัวเล็กจึงได้สติ

หญิงสาวตกใจ ทะลึ่งลูกร้อมผลึกเจ้าของร่างที่อยู่เหนือขึ้นไปจน
หายหลัง

“ให้มันได้อย่างนี้สิวะ ทำดีไม่เคยได้ดี!”

นั่นคือภาพแรกของเขาที่เธอเห็นชัด ชายหนุ่มวัยประมาณสามสิบ
ร่างสูงใหญ่ น้ำทะเลือบเสื้อยืดขาวแนบผิวเนื้อสีน้ำตาลเห็นมัดกล้ามเนื้อแข็งแรง
หุ่นเพรียวอย่างผู้ออกกำลังกายเป็นนิจ ผมสั้นแบบทรงทรงเปิดข้างมี
หยาดน้ำเกาะจับตัวเป็นเส้นๆ วงหน้ารูปรียาวแต่มีแนวกรามชัด เจ้าตัว
ลุกขึ้นลูบศีรษะแรงๆ ไล่น้ำสองสามที หยดน้ำกระเจาใส่จนหญิงสาวต้อง
ทำตาหี อย่างไม่มารยาทและความอ่อนโยนเอาเสียเลย!

หญิงสาวเปิดปาก เสียงเบาพว่า “แต่คุณเป็นคนผลึกฉัน--”

“ก็ผมเห็นคุณตั้งท่าจะโดดแต่ไม่กล้า!” คำสวนทันควัน หน้าผาก
ค่อนข้างกว้างย่นเป็นรอย ครันคิ้วเข้มเล็กขึ้น ดวงตาสีน้ำตาลเป็นประกาย
ในกรอบลิกสงให้สันจมูกยิ่งดูสูงและคมคาย

“ฉันไม่ได้จะโดด ฉันแค่--”

“แค่อะไร” เซลียงเท้าเอวข้างหนึ่ง มีอีกข้างยกนิ้วชี้เหมือนสอนเด็ก
“คุณเป็นคนไม่ยอมรับความจริงตลอดเวลาเลยรีบล่าเนี่ย”

คนฟังอ้าปากค้าง ทำทางไม่ใช่คนสู้คน และหากเมื่อครู่มีเรื่องร้าย
ไล่หลังอยู่จริง บัดนี้มันก็จะเหินหายเพราะคนหยาบร้ายกว่าเบื้องหน้า พ่อค้า
แม่ค้ารอบข้างก็เอาแต่หัวเราะ “จัน-!”

“อยากตายแล้วตะเกียกตะกายขอความช่วยเหลือทำไม เบื่อจริงๆ
พวกผู้หญิงอ่อนแอเรียกร้องความสนใจเนี่ย มือเท้าก็ไม่ได้ยกตีฟุ้งตัวเอง
ไม่ชอบคุณสักคำยังจะมาผลึก!”

พยายามควบคุมอารมณ์ถึงขีดสุด เจ้าของร่างเล็กส่อลมลึก ตัวสั้น
น้ำตากลั่นคลอตา คำพูดถัดมามีแววตระหนก “เอาเป็นว่าฉันขอบคุณคุณ!”
ว่าพลางจุดตัวเองลุก ร่างเปี้ยกปอนหมุนขวับก้าวหน้าเซิด กระนั้นเสียง
พ่อค้าด้านหลังกลับร้องก้าวต่อไป

“เรตตั้งตกนะเนี่ย ผู้หญิงคนนั้นเขาไม่ได้เรียกร้องความสนใจผู้กอง
จริงๆ ด้วย...”

‘ผู้หญิงคนนั้น’ หันกลับมา เพิ่งสังเกตว่าชายผู้สอดมือลงในกระเป๋
กางเกงทั้งสองข้างอยู่ในชุดตำรวจเครื่องท่อนจริงๆ

เธอลังเล “จัน...มีเรื่องอยากจะขอให้คุณช่วย...”

